

BODÓ CSIBA GIZELLA

Bolygók után szabadon

Zuhog a hó! A rózsás színben pompázó tulipánfa nem érti az egészset! Alig három napja öltözött ünneplőbe, március 21-re. Ez a tavaszünnepe! Ez a tavaszünnepe! Ő az ablaknál állt, nézte a perceken belül csapzottá vált fát, s tekintete olyan volt, mintha ő sem értené. Nem azt, hogy miért esik a hó márciusban, hiszen ez lassan már nem világszenzáció, múlt év április hónapban öltött havas-menyasszonyit a kert. Most inkább semmit nem értett, s ettől vált olyanná a tekintete, mintha rácsot látna az ablakon.

Több mint egy hete nem volt kint, nem ment sehová, holott gyönyörű idő volt, s jó néhány cédula várt elintéznivalókkal az ablaknál terpeszkedő íróasztalon. Olyanok, mint mit kell vennie tavaszi munkákhoz a kertbe, élelmiszereket vinni a kisházba, ha megnyitják a vizet, mert onnantól kezdődik a virágültetés, szellőztetés... megálltak a gondolatai. Mikor lesz ez a munka az idén tavasszal? Múlt évben is elmaradt számára a tavasz. Hogy ennek az idén is így kell lennie, nem igazán fogta fel. Miért nem mehetek ki? Miért is? Mert szófogadó vagyok! Mert megkértek rá! Mert nem más kérte, mint az ország Miniszterelnöke, az Országos Tiszti Főorvosasszony, a Mentőszolgálat szóvivője. Kérték! Szinte könyörögtek a korosztályának – mosolyodott el keserűen. Mikor kérték őket ilyen ki-tartóan fiatal zenészek, színészek, s aki úgy érezte, hogy eny-nyit megtehet, kéri: Maradjatok otthon! Maradjanak a hatvanöt év felettiek otthon!

Aztán pörögni kezdtek a dolgok, másnap már az egyetemistáknak is csomagolni kellett, s elhagyniuk az egyetemi karo-kat, kollégiumokat. Aztán az iskolásoknak, majd óvodásoknak is. De már lekésett a fodrászról, kozmetikusról, a könyvesbolt-ról, mert az ezekben dolgozóknak is be kellett szüntetni a munkát! Áruházak, mozik húzták le a redőnyt, még hozzá vil-lámgyorsan! Villámgyorsnak tűnt az idő, hiszen ilyen még so-

ha nem volt emberemlékezet óta; a Világ bezárkózott! Mintegy égi parancsszóra! Mert kinek lehetett hatalma a világ bezárására? Hatalom? Nem tudom, nem tudom!

Ezen a reggelen már tudott volt Európában is, hogy ki ez a hatalom! Amíg csak Kína kapkodta a szemét, intézkedett, ahogy csak tudott, addigra már több százan, majd több ezren haltak meg. Európa félszemmel odafigyelt a történésekre, de hát Kína olyan messze van! A tengerjáró hajóra – melyen egy-két nap alatt szintén száz fölött volt a fertőzöttek száma – még csak némi aggódással figyeltünk. Csak amikor Olaszország északi tartományainak kapui belerengtek a félelmetes valóságba, akkor döbrentünk rá, hogy egy apró koronavírusnak nevezett, láthatatlan ellenség tört ellenünk, az emberiség ellen! Villámgyors az ellenség, nem lehet tétovázni. Kiürültek hát Milánó, Bologna, Velence utcái, terei. Utóbbiban a hatalmas tömegeket vonzó Velencei Karnevál is ott állt meg parádés ünneplésével, ahol megérezte félelmetes hatalmát! Világjárvány!!! Világjárvány!!!

Két hét alatt csak Olaszországban negyvenezer fölé emelkedett az elhunytak száma.

Ez nem egy háború, és mégis! Nem hadüzenettel érkezett, de mégis! Lebénított és tovább robogott, Amerikáig, már Afrikában jár, s nem ismerjük a tervét, a végét, a pusztítást, amit végül okozni fog a világnak! Fekete palástja beteríti az emberiséget!

Maradjatok otthon! Mert az idősebb korosztály a legveszélyeztetettebb! Minden nap emelkednek a számok, szinte mindegyik! A repterek kiürítve, aki tudott, hazájába menekül, ha elkap egy gépet. De a határokat is lezárták az országok, s lassan hazamenekülni sem tudnak, akik késésben voltak a gondolatlan, cselekvéssel!

1956 jut eszébe az ablaknál állva. Akkor tízéves volt, s nem léphettek az ablakhoz, nem lehetett sötétedés után villanyt gyűjtani. A sötétben ülve hallgatták a felugató géppisztolyokat. Itt és most, s Európa szerte, csak óvni próbálnak bennünket a kéréssel: „Ne menjete ki!” Érthető, hisz egymást fertőz-

zük, ahogy egy lavina viszi el a tehetetlen embert! Ez is volt a napokban, és földrengés is volt a napokban, ellentétes felhívásokkal. „Ne menjetek ki!” Majd ahogy a rengés is összetört falakat, tetőket: „Menjete ki a házakból az utcára, egymástól távol!” – szólt az aktuális utasítás.

Megbolydulva minden. Elképzelte, hogyan néz ki mindez felülről nézve!

Hull a márciusi hó, de mintha az sem tudna dönteni, hogy milyen formát, tempót vegyen fel, előbb apró szemekben pilincézett egymástól néhány méter távolságra, majd zuhogni kezd sűrűn, elborulón. – Ez nem valóságos! Nem lehet a világot leállítani két nap, na jó, egy hét alatt!

Lehet, hogy ez csak neki sikerült, a Koronavírusnak! Nem tudom, milyen nemű, de nem is fontos! Bár, ha ellenséggel szemben áll az ember, jó, ha ismeri! Nem várom, hogy bemutatkozzon! Kérek mindenkit, tartózkodjon a zárt helyektől, a karanténoktól! /Bocsánat!/
Tiszta kézzel kezdjem minden percem, s kezdje mindenki hasonlóan!

Tiszta kézzel kezdjem minden percem, s kezdje mindenki hasonlóan!

Annyira képtelenségnek tűnik mindaz, amit hallunk, látunk a képernyőkön, hogy még komolytalankodom is?

Ínkább a múlt év őszi szentföldi utat idézem fel; október volt, de tavaszba érkeztünk. Négy hónapja mindössze annak, hogy Jeruzsálem meleg utcakövein járkáltunk az esti órákban is. A tömeg hömpölygött a szent helyeken, Betlehem „Születéstemplomában”, a Mária názáreti háza fölé emelt bazilikában, lépni is nehéz volt a Getsemáné-kert olajfáiban gyönyörködve. Négy hónap mindössze, s csak a látnivalóra kellett figyelni, semmi más gondunk nem volt, utolérni hihetetlen felkészült vezetőinket. Én azért nyafogtam kicsit, hogy miért nem állunk meg egy gyümölcsfacsarásra. Igen, ilyen komoly problémái vannak az utazónak. Függekabinokban közelítettük meg az ókori kolostorokat, szamár hátán baktattam a Szent György monostorhoz, a mindent beborító virágok láttán, a bahai vallás szépséges kertjében azon gondolkodtam, hogy az új évtized első tavaszán kertet alkotok, több virággal, kis sziklakkal, mini

varázslatos kertet, Szentföldre emlékezve. Emlékezem! Arra is emlékezem, mennyit kellett várnunk a feljutásra a zsúfolt, megtelt gépre. Mindenhol minden zsúfolt volt.

Ma sokkal nagyobb távolságra látom mindazt, ami ott maradt. Arra is emlékezem, amikor négy-öt évvel korábban megkaptam a bolygók állásának állapotát csillagászoktól, asztrológusoktól; azt írták; az az „üzenete” a bolygóknak, hogy álljunk le a megállás nélküli „repkedésről”. Hagyjuk fellelegezni az eget-földet a járművektől; maradjunk lakhelyünkön, foglalozzunk többet önmagunkkal, lassítsuk le, csendesítsük el magunkat, legyünk a családukkal többet, gyermekeinkkel többet, közös kirándulásokon, környezetünkkel foglalkozva!

Ez elég érthető volt számomra. „Áh, te hiszel a bolygóknak” – mondták mosolyogva, akik éppen másik oldalára készültek a világnak, s engem is hívtak! Igen, oda kell figyelni a „bolygók üzenetére”, az Univerzum figyelmeztetésére is, ami mögött rengeteg minden van – így gondoltam! A figyelmeztető éghajlati tragédiák és történések gyakran jelentkeztek ebben a négy-öt évben.

Most március 21-e van. Zuhog a hó egész nap.

Csend van. Nincs rács az ablakon! Nem félek! Elgondolkodom csupán, selejtezek negyvenévesi hordalékot, ürítem a zsúfolt polcokat, hallgatom a média napi jelentését a koronavírus áldozatairól. Olvasgatok, ebédet főzök, s még Chili cicámmal is focizunk egy kicsit. Mindenre van idő. Januárban mondogattam türelmetlenül, mikor lesz időm végre nyugodtan írni? „Vigyázz, mit kérsz, megkapod.” Megérkezett a nyugodt idő, holott mindannyian nyugtalanok vagyunk. Itt van az idő, nyugodt olvasásra, csendes alkotásra, senki nem zavar! Ferenc Pápa tegnapi imáját hallgattam, Irgalomért imádkozott a „Mi Atyánkhoz”. Hallgasd meg kérését a vele suttogóknak is, Uram!

A hó megáll, s mintha szakadozna a felhő a fenyők mögött. Hát persze, a tavasz is eljön!